

Ky dokument nuk është prova. Prova janë bajtët e ruajtur: HTML-ja e faqes, pamja e saj, dhe zinxhiri i hash-eve që i lidh. Kjo dëshmi është paraqitja e tyre, e prodhuar automatikisht. Verifikohet me kodin më poshtë **pa na pyetur ne**.

ARTIKULLI

TITULLI	Historia e masakrave serbe ndaj shqiptarëve, "Nga ajo luftë Serbia pushtoi 19.000 km"
ADRESA	https://lajmifundit.al/historia-e-masakrave-serbe-ndaj-shqiptareve-nga-ajo-lufte-serbia-pushtoi-19-000-km-i1339800
BURIMI	lajmifundit.al
GJENDJA	edited

KOHA

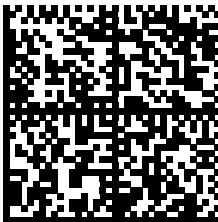
KAPUR NGA NE	5 tetor 2026, 06:28:24 UTC <i>Dritarja jonë e pasigurisë: ± 900 s — intervali me të cilin e kontrollojmë këtë burim.</i>
DEKLARUAR NGA PORTALI	5 tetor 2026, 08:22:00 UTC <i>Koha e deklaruar vjen nga pala që po vlerësohet. Ora jonë nuk preket prej saj, dhe të dyja shfaqen këtu të ndara.</i>

HASH-ET · SHA-256

PËRMBAJTJA	809fb70ad3fccb2605e43440dd2980bf890969db6bfa3d91add68658863a9535
TEKSTI	43f8f8474985cffd44c9bf7b3114c83b06a304aa3cbf304be5903d11b951689b
PAMJA	6c0cffe26e43f5c5c2023219e6ea0057e2da9b9c56c2642853adb3a07b2d3567

ZINXHIRI I PROVËS

KJO HYRJE	3e47772a04b60fad1b199898722f011881d2bd021cd52045af4bf3e83d46b387
E MËPARSHMJA	41992839d1fc567aa7f8574294a066f397f166a866cbb86cc97977d5ac17fd03
RRËNJA MERKLE	3c4489c499e82240b9fed9489e3cd16aac26ae37ea0f381ddc194eb95695fa7b
ANKORIMI	submitted — dërguar, ende pa bllok <i>Deri te blloku, kjo provon integritetin, jo kohën.</i>



SKANOJE PËR TA VERIFIKUAR

Kodi të nxjerr te eksploruesi i STAMLES. Ai regjistër nuk është yni: nëse serveri ynë bie nesër, vula mbetet aty ku është.

Faqja tregon njërën nga tri gjendjet — **nuk u gjet**, **në radhë**, ose **e konfirmuar** me bllokun, rrënjën Merkle dhe transaksionin në Polygon. Krahazo hash-in që gjen atje me atë të shtypur më lart: nëse përputhen, kjo kapje ekzistonte para asaj ore, dhe ne nuk mund ta kishim ndryshuar pas saj.

<https://scan.stamles.eu/verify/3e47772a04b60fad1b199898722f011881d2bd021cd52045af4bf3e83d46b387>

PAMJA E FAQES

Renderuar nga HTML-ja jonë e ruajtur, jo nga rrjeti. **Riprodhon kopjen tonë, jo pamjen e atëhershme:** stilet dhe imazhet e largëta mund të mos ekzistojnë më ose të kenë ndryshuar.

Motori: chromium-stored+assets · dritarja 1280×1024 px

Kastraveca deti për të paguar furnizuesit kinezë, kartelet meksikane gjejnë "monedhën" e re për trafikun e drogës [Lexo lajmin e plotë](#) →

Të shtëna me armë, masakër në festën në SHBA, dhjetëra të plagosur [Lexo lajmin e plotë](#) →

Historia e masakrave serbe ndaj shqiptarëve, "Nga ajo luftë Serbia pushtoi 19.000 km" [Lexo lajmin e plotë](#) →

Shqipëria preket nga nxehtësia ekstreme, të dhëna alarmante për verën në Shqipëri [Lexo lajmin e plotë](#) →

Nis sot viti i ri akademik, mbi 20 mijë studentë ulen për herë të parë në auditore [Lexo lajmin e plotë](#) →

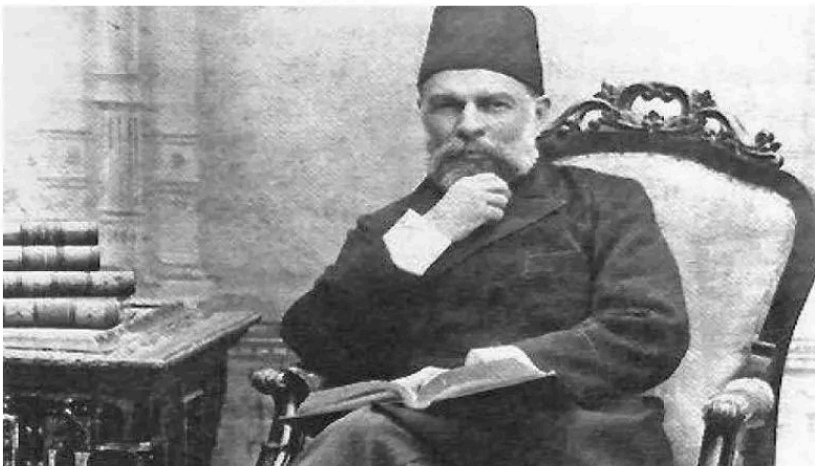
Historia e masakrave serbe ndaj shqiptarëve, "Nga ajo luftë Serbia pushtoi 19.000 km"



LAJMI FUNDIT / 5 OCTOBER 2026, 08:22

Shpërndaje

KOSOVË&RAJON



Dhjetëvjeçari i dytë i shekullit XX, ishte një nga periudhat më të rënda, që po kalonte populli shqiptar gjatë tërë historisë së tij. Lufta e Parë Ballkanike që nisi në tetor të vitit 1912, solli ndryshime të mëdha në hapësirën gjeografike të Shqipërisë etnike. Shtetet fqinje: Serbia, Mali i Zi, Bullgaria dhe Greqia, që përbënin "aleancën ballkanike", duke shfrytëzuar sukseset e kryengritjes së përgjithshme shqiptare të verës 1912 kundër ushtrisë osmane, në tetor-nëntor 1912, pushtuan gjysmën e territoreve etnike shqiptare.

Derisa Fuqitë e Mëdha në Konferencën e Londrës më 29 korrik 1913 e njohën Shqipërinë si shtet sovran, Kosova (me këtë territor të sotëm), Kumanova, Shkupi, Tetova, Gostivari, Dibra, Kërçova, Struga, Ohri, Manastiri etj., mbetën nën pushtimin ushtarak serb. Këto shtete ortodokse, duke u bazuar në vendimet e padrejta të Konferencës së Londrës, në dëm të Shqipërisë, përfituan këto territore:

- a) Serbia nga kjo luftë pushtoi 19 000 km² (Kosovë e Maqedoni), duke u zgjeruar në 82% territor, me një popullsi prej afro një milion shqiptarësh që përbëjnë rreth 55% të saj;
- b) Mali i Zi pushtoi 62% territor, ku jetonin 190 mijë shqiptar, gati po aq sa kishte vet shteti malazez;
- c) Bullgaria pushtoi 29% territor me rreth 3% popullsi shqiptare;
- d) Greqia pushtoi 68 % të Çamërisë ku jetonin 67 % popullsi shqiptare.

Krijimi i hartave të reja shtetërore në Ballkan, për popullin shqiptarë ishte i papranueshëm, dhe duke qenë kështu qenë të detyruar ta vazhdojnë luftën për çlirimin e Kosovës me viset tiera

MOTI NE TIRANE

Tirana, Albania

POLITIKË

"Prania Besnike", zbulohet sa qytetarë kanë paraqitur probleme dhe si vjen zgjidhja

POLITIKË

"Ligjet" miratojnë "Territorialen", pak shanse që shumica të tërhiqet nga varianti me 46 bashki

TRENDING

Aeroporti Ndërkombëtar i Tiranës pret për herë të parë Forumin e Aeroporteve Rajonale të Këshillit Ndërkombëtar të Aeroporteve për Evropën

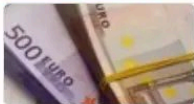
JUMBO ndërton një kënd të ri lojërash për 136 fëmijë

shqiptare dhe bashkimin e tyre me Shqipërinë londineze. Pas përfundimit të luftës së parë ballkanike, drejtuesit e kryengritjes Shqiptare: Elez Isufi, Bajram Curri, Isa Boletini, Sadik Ramë-Gjurgjeviu, Sali Hoxha e shumë prijës të tjerë u detyruan të tërhiqen në Shqipëri dhe qysh në muajt shkurt-mars të vitit 1913, filluan përgatitjet për një kryengritje të re kundër pushtuesve serbo-malazez.

LEXONI GJITHASHTU



Shqipëria preket nga nxehtësia ekstreme, të dhëna alarmante për verën në Shqipëri



Euro po zbret sërish? Sa tregotohet monedhat e tjera? Këmbimi valutor, 5 tetor 2026



Nis sot viti i ri akademik, mbi 20 mijë studentë ulen për herë të parë në auditore

Qeveria serbe, ndonëse përmes bashkëpunësorëve të vet, të sojit të Esat Pashë Toptanit, Arif Hiqmetit etj., përcillte këmba-këmbës çdo lëvizje të krerëve shqiptar, ajo me kohë përforcoi zonën kufitare. Në të vërtetë trupat ushtarake serbe, as që ishin tërhequr në vijën kufitare të përcaktuar nga Konferenca e Londrës. Përkundrazi, brenda territorit shqiptar, në mënyrë arbitrare kishte vendosur të ashtuquajturën "vijë strategjike", në të cilën ngritën posta doganore, si: në Kukës, aty ku bashkohen Drini i Zi me Drinin e Bardhë, në Okushtan-Çermenik, në rrugën Elbasan-Dibër, në Qafë të Murit-në perëndim të Drinit të Zi përballë Dibrës dhe në Pogradec, për të siguruar kinse mbrojtjen nga sulmet e shqiptarëve.

Qysh në fillim të vitit 1913, kur regjimi serb instaloi një administratë ushtarake në Kosovë e në treva tjera të pushtuara shqiptare, gjendja e popullatës shqiptare u përkeqësua në të gjitha segmentet e jetës. Shqiptarët jetonin në mjerim të thellë, vuanin për buk dhe gjësende tjera ushqimore. Gjithashtu ndaj shqiptarëve bëheshin ndjekje, persekutime e vrasje të pafajshme. Ndaj tyre pa kurrfarë hetimesh e as gjyqesh bëhej ekzekutimi i dënimit me vdekje, ndërkohë që as s' mund të flitet për të drejtat tjera më elementare njerëzore.

Më 16 gusht 1913 Isa Boletini nga Malësia e Gjakovës, i shkruan një letër Ismail Qemalit dhe me shqetësim i flet për mjerimin dhe urinë që ka pllakosur malësorët e Gjakovës dhe kërkon ndihmën e Qeverisë së Vlorës. Në letër pos tjerash thuhet: "...çdo skutë e Malësisë, gurë, shkëmb, gjithandej është mbushur plot me emigrantë të mjerë, të cilët kanë ardhur në gjendje jo të lypin, por të vdesin. Nuk ka zemër që duron përpara vajtimit të këtyre bijëve të atdheut..."!

Duke mbretëruar kjo gjendje atje, natyrshëm në pranverë të vitit 1913 u shtua numri i çetave shqiptare në Kosovë e gjetiu dhe filluan përgatitjet për një kryengritje çlirimtare. Një tablo realiste të gjendjes së rëndë në tokat e pushtuara shqiptare, na jep edhe socialdemokrati serb D. Tucoviçi në librin "Serbia dhe Shqipëria". Ai shkruante: "Kryengritja shqiptare e shtatorit, për shkak të së cilës Serbia u shtrëngua të mobilizojë përsëri afro tre divizione, është një shembull klasik që tregon se si shkaktohen luftërat koloniale. Okupimi i ushtrisë serbe shtrihej prej lindjes e deri në dytë e grykave dhe të qafë-maleve shqiptare.

Ky okupim e ndau bujkun prej arës, bagëtinë prej kullosave, kopetë prej lugjeve, fshatin prej mullirit, blerësin e shitësin prej tregut, rrethinën prej qytetit, kurse tërë popullsinë malore prej qendrave ekonomike dhe drithoreve të saj. Shqiptari i andejshëm (i Shqipërisë londineze – sh.b) nuk guxonte të shkelte më në tokën e tij që i kishte mbetë në këtë anë (në Kosovën e pushtuar – Sh.B.). Të gjitha burimet e jetës iu prenë. Populli i dëshpëruar dhe i uritur pa masë, së pari u lut të vijë lirisht në tregje. Por, kur iu ndalua edhe kjo, ndërmjet vdekjes nga uria dhe vdekjes nga plumbi, ai zgjodhi këtë të dytën (plumbin – Sh.B.). Me qëllim të koordinimit të veprimtarisë çlirimtare, krerët e krahinave të pushtuara do të mbajnë kontakte edhe me Ismail Qemalin.

Sipas një njoftimi të botuar në gazetën "Përlindja e Shqipërisë", më 12 gusht 1913, Elez Isufi – udhëheqës i shquar i Dibrës, Ramadan Zaskoci nga Luma e Rexhep Bajraktari nga Hasi me

POLITIKË

"Mobilizohuni", Berisha thirrje për protestë të fuqishme kombëtare

POLITIKË

"Flamingo Mirror", Rama publikon të dhënat e 24 orëve të para: U përball edhe me 122 sulme kibernetike

ME TE LEXUARAT

"Zbrazti karika'torin ndaj shqiptarëve që i hynë në shtëpi" – Mediat italiane: Jeta e "dyfishtë" e...

[Lexo lajmin e plotë](#)

Euron pëson rënien si asnjëherë më parë, me sa tregtohet sot, këmbimi valutor 23 shtator 2026

[Lexo lajmin e plotë](#)

Skandali "Xhaka" merr përmasa të tjera, mjekja del kundër kapitenit: E kam vaksinuar vetë

[Lexo lajmin e plotë](#)

Zbulohet e vërteta për Bleona Matën, avokati: E ëma në gjendje të rëndë! A ndodhet në Greqi?!

[Lexo lajmin e plotë](#)

shpurat e tyre, shkuan ne viore dhe u takuan e biseduan me kryetarin e Qeverise se Perkonshme Ismail Qemalin,"... mbi gjendjen në malësi që përfaqësonin dhe mbi masat që duheshin marrë për të sunduar ato vise... sipas interesit të Shqipërisë.

Tani të nderuar bajraktarë, thuhej në atë njoftim, – presin të ikurit e ushtrisë serbe prej atyre viseve që të mund të venë në vendin e tyre e të zgjerojnë kështu fushën e qeverisë..." Ismail Qemali në emër të Qeverisë, në këtë takim, edhe pse nuk kishte fuqi ushtarake e mjete financiare, u premtoi krerëve të Lumës, Dibrës e Hasit ndihmë për t' u çliruar nga pushtimi serb, por edhe i udhëzoi që, me t' u kthyer në krahinat e tyre, të organizonin kryengritjen kundër pushtuesve serb. Në fund të gushtit 1913 edhe Bajram Curri, Isa Boletini e Hasan Prishtina u ndodhën në Vlorë, ndërkohë që ky i fundit (në shtator) pranoi detyrën e ministrit në qeverinë e Vlorës.

Kryengritja e Dibrës

Një rol të veçantë në organizimin e kryengritjes shqiptare luajtën Elez Isufi, Ramadan Zaskoci, Qazim Lika etj., të cilët gjatë verës 1913 e deri në gjysmën e parë të shtatorit u morën në mënyrë intensive me përgatitjen e saj, ndërkohë që ky aktivitet ra shpejt në sy të pushtetit serb. Kështu, komandanti i garnizonit të Oroshit, kapiteni Vukotiq në mesin e qershorit 1913, i dërgonte një raport majorit Leovac në Lumë (në Vasije), me të cilin e njoftonte se ishte vënë në lidhje me disa mercenarë shqiptarë, të cilët mund të eliminonin këta krerë të rrezikshëm.

Komanda serbe në Lumë, më 26 qershor 1913, për këtë informacion, vuri në dijeni komandën supreme në Kosovë, duke theksuar se: "Ndërprerja e veprimtarisë dhe e ndikimit të këtyre krerëve kishte rëndësi për pushtetin serb, jo vetëm për këto kohë të vështira, por edhe për të ardhmen". Ndonëse, majori Leovac kishte kërkuar që për kokat e këtyre krerëve dhe shumë të tjerëve, të paguheshin nga 1000-1200 dinarë, në një përgjigje të nënshkruar më 8 korrik, nga Nikolla Pashiqi, ndër të tjera thuhet: "Meqë njerëzit e përmendur janë të njohur si kriminelë...ndaj tyre duhet vepruar sipas ligjit. Në qoftë se duhen para, ato të merren nga kreditet ushtarake".

Gjithashtu më 24 gusht 1913, inspektori i policisë së Shkupit njoftonte komandën supreme serbe se, Elez Isufi... gjendej në Dardhë dhe i ftonte shqiptarët për kryengritje. Prandaj propozonte shkatërrimin e fshatrave Reç, Dardhë, Kalis, prej nga vepronin të gjitha grupet e armatosura në Dibër e gjetiu. Së këndejmi, ai kërkonte që aradha e sigurimit në Zhirovnicë të përforcohej edhe me një çetë 7 për të eliminuar krerët shqiptarë.

Në historiografinë shqiptare deri më sot është thënë se kryengritja shqiptare e vitit 1913 ka filluar më 20 shtator në Dibër, ndërkohë që sipas një raporti të Kryetarit të Çarkut (naçallnikut) të Dibrës N. Çirkoviq, dërguar më 8 tetor 1913 Qeverisë serbe në Beograd, saktësohet se, kryengritja ka filluar në fillim të shtatorit 1913.

T' i referohemi këtij raporti

Naçallniku i Dibrës N.Çirkoviq në raportin e tij të gjatë, thotë se: "Më 1 shtator 1913, shqiptarët kishin filluar për t' i nxitur pararojat tona afër Pogradecit. Më 3 shtator në mes të pozitive dhe të fshatit Rinakaj, shqiptarët sulmuan patrullën serbe dhe me atë rast një ushtarë e vranë dhe një e plagosën. Për këtë është lajmëruar inspektori në Shkup.

Më 4 shtator është dhënë urdhëresa që të lëshohen pozitat e largëta dhe ushtria të tërhiqet afër kufirit të paraparë me Konferencën e Londrës. Më 5 shtator u bë proklamata e aneksimit të Dibrës...! Më 7 shtator, një njësi e fortë shqiptare e kishte sulmuar pararojën serbe te ura e Arasit.

Ajo e shpërndau atë dhe kishte kaluar në anën e djathtë të Lumit Dri (për këtë e kam lajmëruar inspektorin në Shkup). Më 8 shtator, shqiptarët me forca të mëdha e sulmuan Peshkopinë dhe atë sulm e morën në orën 6 të mëngjesit. Naçallniku i rrethit vërteton se në luftime ishin rreth 1200 shqiptarë... Prej Peshkopisë shqiptarët kryengritës janë orientuar në dy drejtime: njëri kah Dibra, ndërsa orientimi tjetër kah Zherovnica.

Naçallniku i rrethit në ato rrethana lajmëron se ai sulm ishte i tillë sa që ai s' ka mundur as teshat e veta për t' i veshur. Prandaj, në Peshkopi i ka mbetur e tërë arkiva me shifra... Njësia shqiptare që ka qenë në front kah Zherovnica aty-këtu i ka shkatërruar çetat tona (serbe), ndërsa në orën 8 në mbrëmje ishte në majë të Zherovnicës. Në Zherovnicë shqiptarët hyjnë në ora 9 të mëngjesit (e çliruan-Sh.B).

Udhëheqësi i njësisë së tyre i drejtonte 300 veta. Me këto forca udhëhiqnin Maliq Kroqishta, ndërsa me 350 të tjerë udhëhiqte Alil Kaloshi prej Dibrës së Poshtme. Njësia tjetër që e ndiqte ushtrinë tonë në drejtim të Dibrës më 9 shtator 1913, në mëngjes ishte një 10 km. larg prej Dibrës (për këtë e kam lajmëruar inspektorin në Shkup).

Sipas marrëveshjes së lidhur me komandantin e Regjimentit XIX në Dibër, Dibra nuk ka guxuar të lëshohet pa luftë, prandaj unë menjëherë i kam dhënë disa udhëzime që në qytet të sigurohet rendi dhe së bashku më nën-punës të lëshohet qyteti vetëm atëherë kur ushtria të tërhiqet...! Rreth orës 10 e 30 minuta (më 9 shtator-Sh.B.) lufta zhvillohet në qytet, asisoj që plumbat kishin filluar të bien edhe në zyrën e naçallnikut.

Në orën 11 paradreke ushtria kishte filluar të tërhiqet... Në anën tjetër, qytetarët shqiptarë na sulmonin, si prej dritareve, ashtu edhe prej dyerve, ashtu që nuk kemi mundur as sytë t'i hapim prej zjarrit të pushkëve dhe me vështirësi të madhe e kemi shpëtuar kokën. Aq ka pasur plumba sa që me rastin e hipjes në kalë, një plumb e ka goditur mbrojtësin dhe ai ka vdekur në vend...! Saktësisht në ora 12 në mesditë Dibra kishte rënë në duart e shqiptarëve".

Më tutje në raport thuhet: "Sipas të dhënave në ballë të kryengritësve shqiptarë ishin udhëheqësit: Elez Isufi dhe Mersim Dema si komandantë të përgjithshëm. Ndërsa si udhëheqës më të ulët kishin qenë: Selman Alia, Halil Kaloshi, Haxhi Llan Kaloshi. Është biseduar edhe për ardhjen e Isa Boletinit në Dibër, por askush nuk din asgjë për të, fakt ky që flet se nuk ka ardhur fare. Lidhur me këtë posa shqiptarët kishin hyrë në qytet, një pjesë kishte mbetur aty, ndërsa pjesa tjetër e ka vazhduar luftën kundër ushtrisë sonë".

Atë ditë kryengritësit shqiptarë të drejtuar nga Elez Isufi dhe prijësit tjerë popullor: Sefedin Pustina, Selman Alia, Haxhi Llan Kaloshi, Isuf Xhelili, Mersim Dema, Iljaz Hoxha, Haziz Lila, Elez Koçi, sheh Sula, Dan Cami etj., organizuan sulmin e mëtejshëm të ndarë në disa kolona si në drejtim të Strugës e Ohrit, të Mavrovës e Gostivarit.

Dhe nga betejat e një pas njëshme luftëtarët shqiptarë çliruan: Gostivarin, Tetovën, Strugën, Ohrin..., ndërsa forcat serbe u tërhoqën me shpejtësi duke lënë 1000 ushtarë të vrarë, 300 ushtarë u zunë rob si dhe u kapën 12 topa e materiale tjera të shumta luftarake. Pas çlirimit të këtyre krahinave shqiptare, kryengritësit ngritën administratën në qytete e fshatra.

Naçallniku N. Çirković në raportin e tij, dërguar autoriteteve qeveritare në Beograd thekson, se: "Me të hyrë të kryengritësve në qytet (Dibër-sh.b) beglerët e këtushëm menjëherë e formuan qeverinë: Sefedin Pustina, Rizah Begu, dhe Sheh Latifi, ku për kryetar të asaj qeverie është zgjedhur: Sefedin Pustina." Z. Çirković tregon edhe për mirësjelljen e kryengritësve shqiptarë ndaj ushtarëve serb, të plagosurve dhe të zënë robër. Ai shkruan: "Shqiptarët menjëherë e rregulluan telefonin në mes të Peshkopisë dhe Dibrës, e vejnë në përdorim aparatin që nuk përdoret në ushtrinë tonë.

Menjëherë e themeluan spitalin dhe filluan për t'i shëruar të plagosurit tanë (serbët). Shqiptarët ndaj të plagosurve dhe të zënë robër janë sjellë me një korrektësi humane..."10, ndërkohë që krejt ndryshe do të sillen ushtarët serbë me popullsinë e pambrojtur shqiptare, me gratë dhe fëmijët, që i therën me bajoneta dhe i dogjën të gjallë në zjarr!!

Shtrirja e kryengritjes në krahinat: Lumë – Opojë – Vërrin

Pas kthimit nga Vlora, Ramadan Zaskoci së bashku me Qazim Likën, Sali Spahiun, Hoxhë Mehmetin, Ramadan Çejkun, Bajram Gjanën, Osman Litën, Dervish Bajraktarin, Sulë Elezin e patriotët të tjerë, në fillim të shtatorit 1913 në një mbledhje të "Dheut" të mbajtur në Shtiqën 11 të Lumës, vendosën të mobilizojnë popullin e Lumës për luftë kundër pushtuesve serbë. Kuvende mobilizuese u mbajtën edhe në krahinat tjera shqiptare të pushtuara.

Ndonëse kryengritja shqiptare nisi në Dibër..., në gjysmën e dytë të shtatorit 1913 ajo u shtri edhe në drejtim të Kalasë së Dodës për të vazhduar me shpejtësi në Lumë, në Gorë, Opojë – Vërrin, deri në Prizren dhe në krahinën e Hasit, të Krasniqes e të Gashit deri në Gjakovë.

Në këtë kohë kryengritësit shqiptarë kryesisht ishin përqendruar dhe luftonin në fshatrat e Kalasë së Dodës, në Rrafshin e Lumës dhe në fshatrat e Gorës..., sepse forcat më të mëdha serbe pikërisht në këto vende ishin të dislokuara më së shumti. Ndërkaq sipas të dhënave nga

dokumentet serbe, luftimet më të përgjakshme u zhvilluan në Vasije, pastaj në Kalis ku u asgjësuan disa reparte serbe.

Prej këtu, mbeturinat e reparteve serbe u tërhoqën drejt Ujmishtit, ndërsa shumë ushtarë të regjimenteve X, XI e braktisën Lumën dhe u tërhoqën në drejtim të Vranishtit, kryeqendrës së atëhershme të Gorës. 12 Pas një përleshjeje të furishme, kryengritësit lumjanë morën garnizonin serbë në Ujmisht dhe këtu, bëhet ndarja e tyre në dy krahë-kolona.

– Krahu i djathtë, kolona e parë e përbërë nga malësorë të fshatrave të Lumës: Bushtricë, Kalis, Kala e Dodës, Radomirë, Çajë... nën udhëheqjen e Qazim Likës, Cen Dacit, Idriz Zholja, molla Tofikut etj., mori drejtimin: Buzmadhe – Topojanë – Gorë (Vranisht) – Opojë – Vërri – Prizren.

– Ndërkaq krahu i majtë, kolona e dytë nën udhëheqjen e Ramadan Zaskocit, Osman Litës,

Pamja këtu është e ri-koduar për ta futur në dokument. Artefakti autoritar është skedari WebP i ruajtur, dhe hash-i i tij është ai i shtypur te faqja e parë — pra dallimi është i verifikueshëm, jo i fshehur.